

Temat eseju – załącznika do zgłoszenia do nagrody im. I. Sendlerowej:

Dlaczego ideały, którym świadectwo dała swym życiem Irena Sendlerowa są mi bliskie? W jaki sposób staram się przekazać te wartości moim wychowankom?

We współczesnym świecie, gdy wszystko jest zmienne, ulotne i często niepewne istnieje szczególna potrzeba odwoływania się do ideałów. Zagubieni w chaosie naszych czasów młodzi ludzie potrzebują naturalnych wzorców moralnych, które pozwolą im zrozumieć narastające problemy, pomogą odnaleźć sens i cel życia.

Upadek autorytetów szczególnie dotyka najmłodszych: dzieci i młodzież. Dlatego też, ideały którym świadectwo dała swym życiem Irena Sendlerowa są mi szczególnie bliskie. Jej słowa: „[...] ludzi dzieli się tylko na dobrych i złych, niezależnie od rasy, narodowości i religii” stanowią siłę napędową wszystkich podejmowanych przeze mnie działań i są myślą przewodnią pracy wychowawczo – pedagogicznej.

Moją misją jest nauczenie dzieci i dorosłych wrażliwości na drugiego człowieka, otwartości poznawczej oraz tolerancji wobec odmienności (rasy, poglądów, upodobań, dążeń, uczuć, wierzeń i obyczajów). Poprzez własną postawę otwartości i akceptacji oraz szacunku dla szeroko rozumianej różnorodności staram się uczyć innych rozumienia oraz zrozumienia drugiego człowieka, dostrzegania i akceptowania jego inności, jego różności odczuć, przeżyć, zmagañ.

Staram się po prostu wychować swoich uczniów na dobrych ludzi, zaszczerpiac w nich wartości, które wyniosłam z rodzinnego domu, wartości, którymi kierowała się w swoim życiu Irena Sendler i wszystkie życzliwe mi osoby, które spotykam na swojej prywatnej i zawodowej drodze m.in. Anna Janina Kloza, Robert Szuchta, Alex Dancyg, Batszewa Dagan.

Gromadząc doświadczenia i stawiając sobie rozliczne pytania nieustannie poszukuję prawdy o sobie samej i o świecie. Dzięki uzmysłowieniu sobie własnych potrzeb, szukaniu możliwości ich zaspokajania w różnorodnych aspektach buduję idee wychowawcze.

Od kilku lat zajmuję się nauczaniem o Holocauście. Nie jest to łatwe w szkole podstawowej, dlatego że w przeciwieństwie do gimnazjum, czy liceum tematyka Holocaustu nie jest wpisana w program nauczania. Uważam jednak, że już na poziomie szkoły podstawowej dzieci powinny być zaznajamiane z tym trudnym tematem. Moim zdaniem uczyć o Holocauście należy już najmłodsze dzieci, ponieważ wiedza o Shoah uczy rozumienia, do czego może doprowadzić nietolerancja, wrogość i nienawiść wśród ludzi.

Od Holokaustu minęło już ponad pół wieku, a mimo to we współczesnym świecie brak tolerancji oraz dyskryminacja stanowią nieodłączny element życia codziennego.

Spotykając się z nauczycielami często słyszę pytanie: dlaczego zdecydowała się pani uczyć o Holokauście małe dzieci? Podjęłam taką decyzję, ponieważ uważam, że to My nauczyciele powinniśmy uczyć dzieci tego, że życie jest cennym darem – każde życie bez wyjątku. To, co wydarzyło się w czasie Shoah nigdy nie powinno się zdarzyć. Haim Giott powiedział: „*Moje oczy widziały to, czego człowiek nie powinien być świadkiem. Dlatego proszę: Pomóżcie swoim uczniom stać się ludzkimi*”. Staram się więc sprawić, aby moi uczniowie „stali się ludzkimi” ja zaś nieustannie pamiętam o tym, iż każda rzecz którą buduję – w finale buduje mnie samą.

Kiedy przed 12 –tu laty postanowiłam wprowadzić treści związane z Holocaustem stanęłam przed dylematem: w jaki sposób uczyć o Holokauście najmłodsze dzieci, aby nie wyrządzić im krzywdy? Jakie metody i formy pracy wybrać ?

Zaczęłam od zapoznania z podstawowymi prawami człowieka i dziecka oraz nauki tolerancji, wytłumaczenia, że ludzie są różni, że różnice należy doceniać. Najtrudniejsze było podjęcie walki z uprzedzeniami i funkcjonującymi w umysłach dzieci stereotypami. Jednak to właśnie dzięki edukacji wielokulturowej uczniowie stali się otwarci na innych, zrozumieli, że różnorodność (kulturową, religijną i wyznaniową, narodową i etniczną) oraz odmienność fizyczną/biologiczną, ekonomiczną, sprawność i niepełnosprawność, należy akceptować i szanować. Z szeroko rozumianą odmiennością etniczną i narodową. Wzbudziłam w nich zainteresowanie odmiennością kulturową, religijną i etniczną.

W świecie pełnym konfliktów istotna jest komunikacja międzyludzka oparta na dialogu. W wychowaniu do dialogu z drugim człowiekiem niezwykle ważna jest rola autorytetu. Zagubiony w chaosie naszych czasów młody człowiek potrzebuje naturalnych wzorców moralnych, które pozwolą mu zrozumieć narastające problemy, pomogą odnaleźć sens i cel życia.

Dlatego też, tak bliska jest mi osoba Ireny Sendlerowej, która w swoim życiu kierowała się miłością, tolerancją i pokorą w stosunku do drugiego człowieka. Przybliżając swoim słuchaczom postać Ireny Sendlerowej, staram się uzmysłowić dzieciom, że postawy altruistyczne, niesienie pomocy drugiemu człowiekowi możliwe jest również w czasach pokoju, a postawa pani Ireny Sendler –wzorem godnym naśladowania. Najważniejsze jest bowiem to, aby człowiek coraz bardziej stawał się człowiekiem i aby umiał istnieć nie tylko dla siebie, ale również dla innych.

Małgorzata Rusiłowicz